

IVAN KLIMA

Sevda ve Süprüntü Liebe und Müll

99

Ivan Klima
Romancı,
Çek Cumhuriyeti'nden,
Prag'da
oturuyor.
Novelist, from
Czech Republic,
lives in Prague.

Yazarın notu:
"...bu bölüm,
romanın
İngilizce
çevirisine
yanlışlıkla
girmemişti.
Kitap
Türkçe'ye
(benim onayım
olmadan)
İngilizce
çeviriden
aktarıldığı için
bu bölüm eksik
kalmış..."
Writer's note:
"...in the
English edition it
(this passage)
has been by
mistake
omitted and
because the
Turkish
translation was
(without my
approval)
translated from
English it has
been omitted as
well. ..."

İnsanoğlunun ta eskilerde, insanlığın çocukluk zamanlarında içinde mutlu bir yaşam sürdürdüğü cennet ya da cennet bahçesi fikri nasıl doğmuştur bilmiyorum. Belki bu fikir gerçekte çocukluk hatıramızla, insanoğlunun ve tek tek her birimizin çocukluğuyla ilgili hatırasıyla bağlantılıdır. İnsanoğlunun, gerçi varolduğu ama suç ve günah duygusunu henüz tanımadığı, henüz bilgi ağacının meyvesinden yemediği ve kendi ölümlülüğünden ürkmediği bir zamanla.

İnsanlık kendi çocukluğunu geride bıraktığında, cennet bahçesinden de uzaklaştı. Geriye bulanık bir hatıra kaldı – bir de suçluluk bilinci. Adem – bu kelime dünyalı ya da sadece insan demek, o kadar – ölüm kadar geri dönüşü olmayan bir kabahat işlemiş olmalıydı ki ölümün hüküm sürdüğü bir dünyaya sürülmüştü.

İnsan, içinde olanca masumiyetiyle yaşadığı bir cenneti hep özledi durdu, ne var ki, dünyadaki varoluşu sırasında bir geri dönüş ancak Tanrının devindiği alana girdiğinde mümkün olacaktı. Öldükten sonra Tanrının bahçesine döneceğini ve sevdiklerinin hepsine orada yeniden kavuşacağını hayal etti, çözümlüp uzaya karışacağını ya da herhangi başka bir biçimde yaradanına döneceğini tahayyül etti, hiç değilse ruhunun tanrının yakınlarına varacağını sezdi.

Ama yüzyıllar geçtikte hatıra giderek bulanıklaştı, insan ruhla bedeni birbirine karıştıran ve yaşamı sırasında da cennete gidebileceğini sanan bunak bir ihtiyara benzedi çıktı. O gün bu gündür cenneti yeryüzünde kurmak istiyor. Koca koca yapılar kuruyor, doğayı aşağılıyor, onun verdiklerini yerle bir ediyor, uyuşturucular üretip tüketiyor, kendine izinler bahşediyor, her yaptığı için gerekçeler, savunmalar buluyor, kendini her yalana kapırtıyor, şehvet vaadeden

Ich weiß nicht, wie die Vorstellung vom Paradies oder vom Garten der Glückseligkeit, in dem der Mensch in Vorzeiten, in der Kindheit der Menschheit zu Hause war, entstanden ist. Vielleicht ist diese Vorstellung wirklich mit der Erinnerung an die Kindheit verknüpft, an die Kindheit der Menschheit und an die Kindheit eines jeden von uns, an eine Zeit, als der Mensch zwar existierte, das Gefühl von Schuld und Sünde aber noch nicht kannte, noch nicht vom Baum der Erkenntnis gegessen hatte und sich nicht vor der eigenen Endlichkeit ängstigte. Als die Menschheit ihre Kindheit hinter sich ließ, entfernte sie sich auch vom Paradiesgarten. Zurück blieb eine undeutliche Erinnerung – und Schuldbewußtsein. Adam – dieses Wort bedeutet nichts anderes als Erdebewohner oder einfach Mensch – mußte etwas verbochen haben, das ebensowenig ungeschehen zu machen war wie der Tod, und dafür wurde er vertrieben, in eine Welt, in der der Tod regiert.

Der Mensch hat nie aufgehört, sich zurückzusehen ins Paradies, wo er in Unschuld aufgehoben war, er sah jedoch voraus, daß eine Rückkehr während seines Erdendaseins nie gelingen würde, sondern erst, wenn er in die Sphäre eintrat, wo Gott sich bewegte. Er träumte davon, nach dem Tod in Gottes Garten zurückzukehren und dort alle die wiederzusehen, die er geliebt hatte, er stellte sich vor, im Weltall aufzugehen oder auf irgendeine andere Weise zum Schöpfer zurückzukehren, er ahnte, daß wenigstens seine Seele in Gottes Nähe gelangen würde. Aber im Laufe der Jahrtausende wurde die Erinnerung immer verworrener, die Menschheit glich bereits einem Greis, der die Seele mit dem Leib verwechselte und törichterweise glaubte, er könne noch zu Lebzeiten ins Paradies eingehen, seitdem will er es auf Erden errichten. Er baut große Werke, erniedrigt die Natur, zertrümmert die Materie, produziert

IVAN KLIMA

her yatağa giriyor, birbiri ardınca her maceraya, her hazza atıyor kendini, durup kendi kendine bütün bunları neden yaptığını, gerçekte nasıl bir cennet aradığını sormaya hiç vakti yok. Aslında kendine hazırlamakta olduğu cennet değil, kıyamet günü.

und konsumiert Drogen, gestattet sich und rechtfertigt vor sich selbst jedes und alles, vergibt sich jeden Betrug, drängt sich in jedes Bett, wo er sich Lust erhofft, stürzt sich in ein Abenteuer, in ein Vergnügen nach dem anderen, er hat gar keine Zeit mehr, innezuhalten, um zu fragen, wozu er all das tut, welches Paradies er eigentlich sucht. In Wirklichkeit schafft er sich nicht das Paradies, sondern die Apokalypse.